Sento que el temps passa volant i que no estic dedicant-lo prou a la criança

La psicòloga perinatal Paola Roig ens parla sobre el pas del temps

[inicicentrareport]Últimament em trobo tant a tik tok com als reels d'Instagram gran quantitat de vídeos lacrimògens sobre el creixement de les criatures. Sobre com, quan tanques els ulls, **quasi sense adonar-te'n, ja han crescut.** El teu nadó, aquell que feia olor de nounat, aquell al qual abraçaves i alimentaves amb el teu cos, ja no hi és. Em remouen aquests vídeos.

Em remouen, primer de tot, perquè és veritat. El temps passa molt ràpid. I em remouen perquè jo, imagino que igual que moltes de nosaltres, tinc una sensació de pèrdua, **no estic dedicant prou temps a les meves criatures,** no estic prou present, que no ho estic gaudint prou.

Penso que part d'aquesta sensació és inherent a la criança. Mai en tindríem prou. Sempre pararíem els rellotges i el temps en aquest moment concret. Però penso que hi ha una altra part de tota aquesta sensació va relacionada amb **el ritme accelerat que portem**. Amb les obligacions de dins i fora de casa. Amb la no existent conciliació. Amb la soledat amb la qual criem.

Em pregunto sovint si tindríem aquesta sensació criant en comunitat. Em pregunto si podent estar amb les nostres criatures de manera relaxada, sense altres coses que haguéssim d'atendre, sense pantalles que ens criden i ens distreuen contínuament, deixant les criatures a estones amb l'àvia, amb les tietes o amb les veïnes que viuen a prop ens continuariem sentint així. Amb aquesta sensació de **voler assolir una meta a la qual no arribem mai.**

Sí, crec que un dels reptes de les mares d'avui en dia és que criem molt soles. **Tenim molta informació (massa a vegades)**. Llegim de tot. Som expertes en criança. En educació. En nutrició. I quasi quasi sabem més sobre algunes coses que la pediatra de la nostra criatura. Però la gran majoria no tenim xarxa.

No tenim referents. No tenim altres mans. Ens trobem cadascuna a casa nostra. Fent malabars per arribar de casa a la feina, de la feina a casa. Per fer sopars. Per fer tuppers. Perquè la casa estigui mitjanament decent. **Per explicar el conte a la nit.** I també per veure la sèrie amb la nostra parella i compartir una estona d'intimitat.

I tot i això, amb tot això que fem, sembla que no n'hi ha prou. Que ens perdem coses. Que no arribem. No, les mares no estem fetes per criar soles. I m'atreviria a dir que no estem fetes per criar en aquest sistema. **Ens hem desnaturalitzat. Ens hem desconnectat.**

No és natural que la maternitat s'hagi relegat a l'àmbit privat. No és natural que estiguem cadascuna a casa nostra. Cadascuna amb el nostre bebè, amb els nostres braços cansats, les nostres pors, la nostra culpa. Cadascuna amb els nostres fills. Amb les enrabiades, amb els crits, amb les pèrdues de paciència. No, no estem dissenyades per criar soles. **L'ésser humà és un animal social, i les mares també ho som.**

No vull fer un article pessimista. En el qual només queixar-me i veure la part negativa de les coses. No vull ser jo la que es doni de cap contra el mur del sistema. Però sí que m'agradaria poder començar a trobar les escletxes d'aquest mur. Tornar a connectar una mica. Amb el que és important ara mateix. **Amb el que hauria d'estar al centre. Aquí i ara.**

T'ho explicaré amb una anècdota. L'altre dia, mentre fèiem un passeig, el meu fill em va demanar que li guardés unes pedres a la butxaca del meu abric. Em va dir "son unas piedras mágicas, mamá, no puedes perderlas eh". Jo, en aquell moment, no li vaig donar més importància. Les vaig guardar i allà es van quedar.

Pocs dies després, caminant accelerada per la ciutat, vaig notar una cosa que em molestava a la butxaca. **Les pedres. Anava caminant i les anava tocant.** Notant la textura. Recorrent la superfície amb els dits. I de cop, em vaig calmar. Em vaig recordar de la meva criatura. Del seu somriure. Del seu aprenentatge. Del privilegi absolut de poder acompanyar-lo. De com en gaudeixo quan puc estar amb ell. Només amb ell.

Sí, les pedres, em van fer connectar amb el que és important. Amb la vida. Potser sí que eren màgiques al cap i a la fi.

El que et vull dir és que trobis les teves pedres. Que trobis **aquella cosa que et faci connectar amb la vida.** Que busquis espais, de caps de setmana, per compartir amb altres famílies. Per crearte aquesta xarxa. Per poder viure la comunitat. El suport d'unes altres mans, d'altres adultes, d'altres referents. Trobar moments per estar. Sense fer. Que puguis veure que res és tan important. Que res és tan urgent com això que està passant ara, davant dels teus ulls. [ficentrareport]